

Zvonarics Mihály (1570–1625) evangélikus püspök

Húsvéthétfőre való evangéliomnak magyarázatja

[L 24] ... Krisztus Urunk úgy fölindította volt az ő szívöket, hogy ugyan nem maradhatnak el tőle, hanem, Emmaushoz közelítvén, azt mondják: *Maradj velünk, mert estvéleire közelét az idő és az nap is elhanyatlott.* És noha Krisztus téteti, hogy tovább akarna menni, mindazonáltal semmiképpen őtet el nem bocsátják, hanem szép szavokkal, kérésekkel kénszerétki az vélek való maradásra. Bémégyen azért Krisztus, és mikor az szálláson leülének, ételhez készülvén, szokása szerint fölveszi az kenyeret, megáldván elszegdeli, és nékik osztogatja azt, mely kenyértördelésből megismerik őtet, hogy nem valami köz útitárs légyen, hanem önnönmaga az Jézus Krisztus, ki felől az asszonyi állatok beszéllettek volt az angyali jelenésből, hogy föltámadott volna. Így azért megnyilatkozik az ő szemök, az Urat nyilván megismerik, minden bánatjuk elmúlik, amely helyében új öröm és vigasság támad az ő szívekben. Krisztus pedig, azmint az Írás mondja, láthatatlanná lón és hertelen elenyészik. Mely meglévén, szólnak magokban s azt mondják: *Nem gyulladoz vala-e bennünk az mi szívünk, mikor az úton szólna nékünk, és az Írást magyarázná?* Mintha ilyen értelemmel szóltottanak volna magokban: Bizony eszünkbe kellett volna nékünk vennünk, hogy nem valami közemberrel vagyon nekünk közünk, holott oly nagy szépen magyarázta nékünk az Írást, oly igen megvidámította vala az mi szíveinket, hogy csaknem gyulladtanak föl bennünk, mikor hallgatnánk az ő édes beszédét. Így semmivé lévén az bánat, nagy örömmel telnek bé, és azt magokban nem tarthatják. Mert mindeneket elhagyván az szálláson, még azon estve nagy hamarsággal megtérének Jeruzsálembe, hogy az véletlen nagy örömben részesítsék az több tanévtányokat is, kiket mind együtt találnak, és őnekik ezt az nagy jelenést megbeszélnek, tudniillik, mint beszéllet vélek az úton Krisztus Urunk és mint ismértetett meg tőlök az kenyértördelésből.

[...] Itt legelőször tanéttatunk arra, hogy noha Krisztus az kereszt alatt, úgy tetszik, mintha eltávoznék, mindazáltal nincs ő messzi az ő híveitől, hanem jelen vagyon vélek, mint Dávid zsoltárában mondja az Isten (Psal. 1. v. 15 et 145. v. 13. et seq.): Segítségül hívott engemet, meghallgatom őtet, véle vagyok háborúságában, megmentem és megdicsőítöm. Mert ő nem azért hágy bennünket megháborodni, hogy az bánatban és az késértetben elveszünk, de hogy inkább okot találjon, mint vigasztalhasson meg bennünket. (Esa. 52.) Úgy tetszik, hogy néha-néha elfordítja az ő kedves orcáját, de ismeg nagy irgalmasan reánk tekint, azmint ezt megígérte tanévtányinak Krisztus Urunk, mondván (Io. 16. v. 20. et v. 22.): Ti ez világon bánattal illettetek, de az ti szomorúságtok örömmre fordul. [...]

Zvonarics Mihály: *Magyar postilla, I.*

Csepreg 1627 (RMNY 1380); a teljes szöveg: 668–685. Húsvéthétfőre való prédikáció.

Újraközlés: *Régi magyar prédikációk 16–18. század. Egyetemi szöveggyűjtemény.*

Szerk. Szelestei N. László. Szent István Társulat, Budapest 2005. 446. A teljes szöveg: 443–448.